

RESEARCH OUTPUTS / RÉSULTATS DE RECHERCHE

Noot onder Vredegerecht Namen, 13 januari 1987

Poullet, Yves

Published in:
Computerrecht

Publication date:
1988

Document Version
le PDF de l'éditeur

[Link to publication](#)

Citation for pulished version (HARVARD):

Poullet, Y 1988, 'Noot onder Vredegerecht Namen, 13 januari 1987', *Computerrecht*, no. 2, pp. 91-94.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Zeggen dat de deskundige van dit alles een gemotiveerd verslag zal opmaken en neerleggen ter griffie binnen de drie maanden na de kennisgeving van de opdracht;

Zeggen dat de deskundige zich in verband met de uitvoering van zijn taak zal dienen te houden aan de bepalingen van de artikelen 962 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek betreffende het deskundigenonderzoek;

Zeggen dat de deskundige Ons zal dienen te informeren bij de aanvang van de opdracht en eveneens bij het gebeurlijk overschrijden van de toegestane uitvoeringsstermijn, onder vermelding van de motieven hiervoor en met toezending van een afschrift voor die briefwisseling aan partijen;

Behouden de beslissing over de kosten voor.

Vrederecht Namen, 13 januari 1987

(vertaling)

M. Monjoe

Weigering aanvraag lening – Verstreking van foutieve inlichtingen door de kredietverzekeraar – Plicht van een commerciële inlichtingenfirma – Art. 8 van de Conventie van de Raad van Europa betreffende de bescherming van persoonlijke gegevens – Gedragsnorm – Schending – Aansprakelijkheid van de kredietverzekeraar. Bank – Mededeling aan de cliënt van de herkomst van de gegevens – Beroepsgeheim – Draagwijdte – Geen schending

Partijen:

André J.

advocaat: mr. Rons

tegen

N.V.A.

advocaat: mr. Knaepen

Art. 5 van de Conventie van de Raad van Europa van 17 september 1980 bepaalt o.a. dat 'De persoonlijke gegevens die geregistreerd worden exact moeten zijn en, zo nodig, bijgewerkt moeten worden. Zij moeten verwijderd worden indien zij niet meer noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van het beoogde doel...'

Het Belgische wetsontwerp voorziet voor de betrokkenen het recht de onvolledige, onjuiste, verouderde of onwettige gegevens te betwisten en te verbeteren.

Deze regels, die reeds van kracht zijn of het nog moeten worden, zijn een aanwijzing van de gedragsnormen die alle normaal voorzichtige houders van registraties in acht moeten nemen.

De discretieplicht die een bank heeft m.b.t. de inlichtingen die zij ontvangt van haar kredietverzekeraar n.a.v. een kredietaanvraag door één van haar cliënten, is een contractuele verplichting die men niet aan de cliënt van de bank kan tegenwerpen, aangezien deze geen partij is in de overeenkomst tussen de kredietverzekeraar en de bank.

de rechtbank,

Overwegende dat eiser J. verweerster N.V.A. ervan beschuldigt op onregelmatige en foutieve wijze, onjuiste en verkeerde gegevens te hebben verstrekt aan een bank die haar raadpleegde en daardoor de eisers' eerbaarheid en commerciële reputatie in het gedrang heeft gebracht;

Dat hij om deze redenen de veroordeling van de verweerster vraagt tot 1 frank schadevergoeding en de verwijdering van de identiteit van de eiser uit het 'betwiste' bestand;

Dat eiser daarenboven vraagt dat het de verweerster wordt verboden in de toekomst nog diens identiteit mee te delen aan derden, op verbeurte van dwangsom van 25.000 F. voor iedere overtreding van dit verbod;

Overwegende dat verweerster, in reconventie, de veroordeling van

eiser vraagt tot 1 F. schadevergoeding voor tergend en roekeloos gedrag;

Overwegende dat eiser verklaart dat hij op 29 september 1972, samen met zijn echtgenote, een aanvraag voor een kredietkaart '3 Suisses partner' heeft ondertekend;

Dat de echtscheiding van eiser werd ingeschreven in januari 1979; Dat eiser erkent dat hij de '3 Suisses' van de echtscheiding niet op de hoogte heeft gebracht, en dat hij de kredietkaart heeft opgeëist; Dat zijn echtgenote deze kaart heeft gebruikt in de loop der jaren 1982 en 1983 en dat zij hierbij 17.882 F. verschuldigd bleef;

Dat eiser verklaart dat de '3 Suisses' hun kredietverzekeraar – hier verweerster – hiervan verwittigden, en deze daarop van de eiser schriftelijk terugbetaling vorderde;

Dat eiser uiteindelijk zijn ex-echtgenote in gebreke stelde, waarop deze de betwiste schuld terugbetaalde;

Dat eiser om deze redenen van oordeel is dat zijn vrouw alleen aansprakelijk is voor dit geschil en dat hij, aangezien hij persoonlijk niets verschuldigd was of is aan de '3 Suisses', sinds zijn echtscheiding, niet in het betwiste bestand zou mogen opgenomen zijn – zonder fout vanwege eiser;

Overwegende dat eiser op 23 januari 1985 een lening van 200.000 F. aanvraag bij de Banque Sud Belge;

Dat de bank aan eiser haar weigering meedeelde door middel van een brief van 8 februari 1985;

Dat de Banque Sud Belge op 12 maart 1985 aan de eiser, op aanvraag, meedeelde dat deze negatieve beslissing naar was ingegeven door haar verzekeringsinstelling;

Dat verweerster in haar conclusies (p. 3, 2) verklaart:

– dat eiser inderdaad in het 'geschillenbestand' was opgenomen zolang de rekening op zijn naam en op die van zijn echtgenote niet was afgesloten;

– dat het antwoord van haar verzekerde, de Banque Sud Belge... bevestigt dat de N.V.A. op de hoogte was gebracht van de weigering het voorgestelde risico te dekken, zonder dat hem daarvoor enige reden werd meegedeeld;

Dat men hieruit kan afleiden:

1. dat de Banque Sud Belge inderdaad verzekerd was bij verweerster;

2. dat de Banque Sud Belge de verweerster raadpleegde i.v.m. een leningsaanvraag die was ingediend door eiser;

3. dat verweerster aan haar verzekerde, de Banque Sud Belge, de beslissing het voorgestelde risico niet te dekken, heeft meegedeeld;

Dat verweerster bevestigt dat deze weigering werd betekend 'zonder enige motivering';

Overwegende dat verweerster op 20 september 1984 schriftelijk aan de raadsman van eiser bevestigde dat de heer André J. in de 'betwiste zaken' was opgenomen;

Overwegende dat het vaststaat dat eiser en zijn echtgenote in 1972 een aanvraag voor een '3 Suisses partner'-kaart hebben ondertekend;

Dat de gegevens opgenomen door de '3 Suisses' en derhalve ook door hun kredietverzekeraar, bevestigen dat de kaart was ingeschreven op naam van J., André;

Dat het reglement in bijlage voorziet dat: 'de '3 Suisses partner'-kaart strikt persoonlijk is' en dat 'de kaart van een gehuwde vrouw altijd op naam van haar man ingeschreven staat. De vrouw mag deze natuurlijk gebruiken, op voorwaarde dat zij samen met haar man de kaart heeft ondertekend';

Dat de verschillende bestellingsbonnen van de '3 Suisses', die zich in het dossier van de eiser bevinden, op naam van J., André staan; Overwegende dat de A. in hun conclusies beweren dat de echtscheiding niets gewijzigd heeft aan de verplichtingen van eiser, verbonden aan de handtekening op de kaart;

Dat het reglement, in bijlage van de aanvraag, bepaalt dat de vordering tot terugbetaling tot de houder van de kaart zou worden gericht in de maanden die volgen op de aankoop bij de '3 Suisses';

Overwegende dat eiser zijn handtekening op de kaart heeft geplaatst en zo het reglement heeft aangevaard en hij dus genoude is de aankopen die met de aangevraagde kredietkaart in 1982 en 1983 zijn gedaan, te betalen – samen met zijn echtgenote;

Dat de feitelijke omstandigheid dat zijn ex-echtgenote de schuld heeft terugbetaald, niets wijzigd aan de juridische gevolgen verbonden aan eisers' handtekening op de kredietaanvraag;

Overwegende dat de tussenkomen van een echtscheiding en de erkenning door de N.V. '3 Suisses' dat de aankopen door de echtgenote alleen werden gedaan, niettemin een bijzonder licht werpen op deze zaak;

Dat het begrip 'persoonlijk' is dat eiser – die persoonlijk geen enkele aankoop had gedaan bij de '3 Suisses' – gereageerd heeft zodra hij ingelicht werd omtrent de schuld die verbonden was aan de kaart; Dat hij reageerde zowel ten aanzien van de '3 Suisses' als ten

aanzien van de A:

Dat zijn raadsman de A. van de hoogte heeft gebracht van de tussengekomen echtscheiding van de heer André J., door een brief van 29 mei 1984:

Dat de A. tekenden voor ontvangst en antwoorden dat 'zij de heer en mevrouw J. A., wier beider handtekening op de kredietkaart voorkwamen, nog steeds aansprakelijk achten voor de integrale betaling van de verschuldigde som, in hun hoedanigheid van onder-takenaars van de kredietaanvraag':

Dat de raadsman van de eiser opnieuw naar de A. schreef op 12 november 1984 dat: 'De huidige situatie en meer bepaald uw beslissing mijn klient op te nemen in uw geschillenbestand ..., aan mijn klient schade veroorzaakt aangezien hij, als zakenman, op elk moment noodzaak kan zijn een krediet aan te vragen bij een instelling waaraan U ongunstige inlichtingen zou doorspelen, die volledig ongegrond zijn. Ik vraag U dan ook uw standpunt te willen herzien en mij te bevestigen dat U de naam van mijn klient uit uw geschillenbestand verwijderd heeft.....':

Overwegende dat de '3 Suisses', ingelicht over de echtscheiding van de heer J., op 29 november 1984 schreven dat zij het nodige zouden doen om de naam van de heer A. J. te vervangen door deze van mevrouw D.:

Overwegende dat de raadsman van de eiser op 5 december 1984 een copie van het bewijs van de storting van 6.000 F. door mevrouw D. naar de A. zond, en hen meedeelde dat mevrouw D. een tweede storting zou doen in de daaropvolgende maand en er nog eens op aandrong dat de naam van de heer J. onmiddellijk uit het geschillenbestand zou worden gehaald;

Overwegende dat de A. op 8 januari 1985 antwoorden: 'Wij kunnen aan uw verzoek uw klient te weren uit het geschillenbestand geen gunstig gevolg geven - louter het feit een krediet aan te vragen, - al dan niet aanvaard - heelt tot gevolg dat U wordt opgenomen in ons gegevenssysteem':

Overwegende dat, zoals hierboven reeds vermeld, de eiser op 23 januari 1985 een lening aanvraag van 200.000 F. bij de Banque Sud Belge. en deze haar kredietverzekeraar, in casu verweerster, hiervan op de hoogte bracht:

Dat de weigering op dit verzoek in te gaan, volgens de Banque Sud Belge haar werd ingegeven 'door de negatieve beslissing van haar verzekeringsinstelling':

In rechte

I Overwegende dat de verweerster verklaart:

Dat het enkele feit een krediet aan te vragen - al dan niet aanvaard - met zich meebrengt dat de kandidaat-lener wordt opgenomen in een bestand;

Overwegende dat men geen enkele fout in hooft de van verweerster kan aantonen, aangezien zij noodgedwongen een beslissing een krediet al dan niet te verzerken, moet gronden op verschillende elementen en gegevens betreffende de solvabiliteit en zelfs de persoonlijkheid van de kandidaat-lener;

Dat het opmaken van een bestand hieromtrent dus regelmatig lijkt, tenminste zolang hierover nog geen wetsvoorstel is gestemd;

Dat het vaststaat dat de instellingen die kredietgegevens verstrekken, het gegevenssysteem samenstellen, zonder enig contact met de betrokkene, hetgeen voor de houders van gegevens een voorzichtigheidsplicht en een frequente controle van het bestand, inhoudt: I Dat de verweerster, wanneer zij haar weigering het risico te dekken heeft meegedeeld, hier geen enkele motivering voor gegeven heeft, en dat, indien zij dit wel had gedaan, haar verzekerde, de Banque Sud Belge, in ieder geval gehouden was door het beroepsgeheim;

Overwegende dat men niet uit het oog mag verliezen dat de contractuele relatie slechts bestaat tussen de verweerster en haar verzekerde, maar dat er geen enkele juridische band bestaat tussen A. en de eiser, een derde t.a.v. de contractuele relatie;

Dat elke natuurlijke persoon over het recht beschikt van privacy-bescherming (art. 8 van het E.V.R.M.);

Dat dit recht hem beschermt tegen elke aantasting van zijn eer of van zijn reputatie, evenals elke schadelijke interpretatie die wordt gegeven aan zijn handelingen (zie J. Vetu, 'Le droit au respect de la vie privée', p. 26-27);

Overwegende dat het Belgische wetsvoorstel voor databanken erkent dat 'Elk mens recht heeft op een eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer bij de geautomatiseerde verwerkingen van persoonlijke gegevens die hem betreffen ...';

Overwegende dat art. 5 van de conventie van de Raad van Europa van 17 september 1980 voorziet dat: 'de persoonlijke gegevens die worden geregistreerd, moeten waarheidsgetrouw zijn en, indien

noodzakelijk, bijgewerkt worden. Zij moeten verwijderd worden indien zij niet meer noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van het beoogde doel ...' (zie Y. Pouillet, 'Fichiers d'assurances et respect des libertés', Bull. Ass., 1984, p. 587, al. 2);

Overwegende dat het Belgische wetsvoorstel het recht voorziet voor alle betrokken personen de onvolledige, onjuiste, verouderde of onwettige gegevens te betwisten en te laten verbeteren;

Overwegende dat deze regels, die de kracht van kracht zijn of nog van kracht moeten worden, een aanwijzing zijn van de gedragsnormen die door alle houders van registraties, die normaal voorzichtig zijn, in acht genomen moeten worden;

Overwegende dat verweerster blijkbaar geen gevolg heeft gegeven aan de verzoeken die tot haar gericht werden om de gegevens in haar bestand betreffende de eiser te herzien en te verbeteren;

Dat dit verzoek redelijk is, in de mate dat de eiser:

- persoonlijk niets had gekocht bij de '3 Suisses';

- geen persoonlijke schulden had;

- onmiddellijk heeft gereageerd zodra hij was ingelicht omtrent de niet betaalde aankopen door zijn echtgenote, en daarop onmiddellijk het nodige deed opdat deze zouden worden verefied;

- dat hij de A. van deze feiten op de hoogte had gebracht;

Overwegende dat de kredietverzekeringsinstellingen, zoals de banken, een professionele verplichting hebben, niet alleen t.o.v. hun cliënten, maar eveneens t.o.v. elke persoon, zodat zij eveneens op moeten hebben voor de gevolgen van hun handelingen t.o.v. derden (La responsabilité du banquier, J.T., 8 september 1984, p. 470, 2, al. 3);

Overwegende dat de verweerster zich beperkt tot het zeggen dat de inlichtingen die zij bezit 'confidentieel zijn en niet worden doorgegeven', maar dat dit naar niet verhindert een standpunt in te nemen t.o.v. de kredietaanvragen die naar worden voorgedragen en deze eventueel te weigeren; dat dit schadelijke economische en morele gevolgen kan hebben voor de kandidaat-lener, zowel wat zijn solvabiliteitsreputatie betreft als zijn goede naam;

Dat verweerster weigerde de aangevraagde lening te verzerken en dat zij op 8 januari 1985 schreef dat zij niet kon ingaan op het verzoek van eiser om uit het bestand te worden verwijderd;

Overwegende dat verweerster aan haar verzekerde, de Banque Sud Belge, meedeelde, tussen 23 januari 1985 en 6 februari 1985, dat zij de kredietaanvraag van eiser niet kon aanvaarden, maar niettemin schreef op 1 maart 1985 dat zij geen kredietaanvraag betreffende de eiser van haar verzekerde had gekregen - onjuist is;

Dat heruit blijkt dat verweerster de belangen van eiser lichtzinnig en gemakzuchtig heeft benarigd, zonder rekening te houden met de feiten die haar verschillende malen werden meegedeeld, vanaf 29 mei 1984, en zonder aan eiser enige uitleg te verschaffen betreffende de beslissing die zij meende te moeten meedelen aan de Banque Sud Belge;

Dat deze houding duidelijk de voorgenoemde gedragsnormen overtreedt en dus foutief is;

Overwegende dat verweerster zich niet rechmatig kan verschuilen achter het beroepsgeheim dat zij aan haar verzekerde oplegt;

Dat het Opperste gerechtshof op 25 augustus 1978 verklaarde dat 'de bankier, noch door de aard van zijn functies, noch door de wet, behoort tot de personen die gehouden zijn tot het beroepsgeheim in de zin van art. 458 van het Strafwetboek (J.T., 1979, p. 371);

Dat de discretieplicht waartoe de Banque Sud Belge gehouden was m.b.t. de inlichtingen verstrekt door verweerster n.a.v. de kredietaanvraag van één van haar cliënten, een contractueel karakter heeft dat niet aan eiser kan worden tegengeworpen, aangezien hij geen partij is in de overeenkomst;

Overwegende dat eiser de veroordeling tot 1 frank schadevergoeding vordert, en dat het vonnis dus definitief is;

Dat art. 2 van de wet van 31 januari 1980 betreffende de goedkeuring van het Beneluxverdrag betreffende de dwangsom, ter aanvulling van art. 557 Ger.W., verklaart dat er geen rekening gehouden wordt met het bedrag van de dwangsom voor de bepaling van de bevoegdheid en van de aanleg;

Overwegende dat verweerster het tergende en roekeloze karakter van het geding voldoende bewijst;

Overwegende dat eiser de veroordeling tot 1 frank schadevergoeding vordert, en dat het vonnis dus definitief is;

Dat art. 2 van de wet van 31 januari 1980 betreffende de goedkeuring van het Beneluxverdrag betreffende de dwangsom, ter aanvulling van art. 557 Ger.W., verklaart dat er geen rekening gehouden wordt met het bedrag van de dwangsom voor de bepaling van de bevoegdheid en van de aanleg;

Overwegende dat verweerster het tergende en roekeloze karakter van het geding voldoende bewijst;

Overwegende dat eiser de veroordeling tot 1 frank schadevergoeding vordert, en dat het vonnis dus definitief is;

Overwegende dat eiser de veroordeling tot 1 frank schadevergoeding vordert, en dat het vonnis dus definitief is;

Overwegende dat eiser de veroordeling tot 1 frank schadevergoeding vordert, en dat het vonnis dus definitief is;

Overwegende dat eiser de veroordeling tot 1 frank schadevergoeding vordert, en dat het vonnis dus definitief is;

Overwegende dat eiser de veroordeling tot 1 frank schadevergoeding vordert, en dat het vonnis dus definitief is;

in het geschillenbestand dus werd gebaseerd op de schulden i.v.m. de kredietkaart '3 Suisses' onderschreven door eiser:
Leggen de verweerster het verbod op aan derden de identiteit van eiser door te geven zoals deze is opgenomen in het geschillenbestand. aangezien deze opname gebaseerd is op schulden i.v.m. de kredietkaart onderschreven door de eiser:
Veroordelen de verweerster tot 25.000 F. per inbreuk van het verbod:
Verklaren de vordering op tegenspraak onvatkelijk maar ongegrond.

Noot*

In 1985 wordt aan de heer X een krediet geweigerd door de bank Y. De bank Y geeft hem volgende uitleg: 'de weigering werd ons ingegeven door onze verzekeringsinstelling'.

De kredietverzekeraar weigerde in casu het risico te dekken, zonder hiervoor enige reden op te geven. Uit het dossier blijkt dat deze weigering het gevolg is van een aantal uitstaande schuldvorderingen voor de periode van 1982-83 i.v.m. een door een distributieketen uitgegeven kredietkaart, op naam van de heer X en mevrouw Z, zijn toenmalige echtgenote, die gebruikt kon worden door beide ondertekenaars. De heer X verklaart het volgende:

- de schuldvorderingen zijn ontstaan door aankopen door zijn echtgenote alleen;
- deze schuldvorderingen, ten laste van beide partijen, werden inmiddels reeds betaald door zijn echtgenote;

- hij bracht de kredietverzekeraar op de hoogte van de tussengekomen echtscheiding en van de eventuele schadelijke gevolgen die de opname van zijn persoonlijke gegevens in het geschillenbestand met zich zou meebringen.

De rechter veroordeelde de kredietverzekeraar tot 1 frank schadevergoeding voor morele schade, op basis van verstrekking van foutieve inlichtingen.

We gaan hier wat nader in op één van de argumenten van de rechter.¹ Dit argument zou wel de voorbode kunnen zijn van een jurisprudentiële erkenning van het fundamentele principe van gegevensbescherming, ondanks het vacuüm in de Belgische wetgeving. Hierdoor zou de Belgische rechtspraak het voorbeeld volgen van de Nederlandse rechtspraak die gelijkaardige principes heeft ontwikkeld om het gebrek aan wetgeving te verhelpen, een wetgeving waarnaar onze bureaus reeds sinds 1984 uitkijken. Het belang van deze beslissing is dus duidelijk. We komen even terug op de motivering.

De vredesrechter benadrukt eerst de afwezigheid van elke *contractuele relatie tussen de houder van de registratie, de kredietverzekeraar, en de geregistreerde*. Hieruit leidt hij, o.l., nauwgezette verplichtingen af ten laste van de eersten opdat zij de reputatie van de geregistreerde niet zouden aantasten. Dit brengt, zo zegt de rechter, de verplichting met zich mee voorzichtig te zijn en de dossiers regelmatig te controleren.

De redenering van de rechter sluit aan bij het traditionele onderscheid dat in verschillende wetten wordt gemaakt, in het bijzonder de Amerikaanse en Duitse wet, tussen de bestanden die worden opgenomen door de ondernemingen in het kader van hun relaties met cliënten en deze die worden opgenomen door de onderneming zonder enige relatie met de geregistreerde, bijvoorbeeld de commerciële informatie-instellingen, adressenregistraties en kredietverzekeraars. Aangezien de laatstgenoemde lijsten noch hun wettiging noch de grenzen van hun informatierecht kunnen baseren op enige contractuele relatie met de

geregistreerde, zijn zij aan een veel strengere controle onderworpen.²

Hierna bevestigt de rechter een aantal *basisprincipes die gelden voor elke gegevensopname*.³ Het eerste principe wordt erkend in art. 5 van het Verdrag van de Raad van Europa⁴ betreffende de kwaliteit van de gegevens:

De persoonlijke gegevens, voorwerp van een geautomatiseerde registratie:

- worden op een loyale en wettelijke wijze verzameld en geregistreerd;
- worden niet gebruikt op een wijze die onverenigbaar is met de wettelijke doeleinden waarvoor zij geregistreerd werden;
- zijn toepasselijk, pertinent en evenredig met de doeleinden waarvoor zij werden opgenomen;
- zijn juist en indien nodig worden zij bijgewerkt;
- worden bijgehouden onder een gebruiksvorm die de identificatie van de betrokken persoon toelaat voor de welbepaalde registratieperiode.

Het tweede principe werd door de rechter afgeleid uit het Belgische wetsvoorstel⁵, maar wordt eveneens erkend in het Verdrag van de Raad van Europa⁶, en door elke wet betreffende de gegevensbescherming. In vele rechtsstelsels wordt het inzage-recht van de geregistreerde erkend, hierni begrepen het correctierecht en het recht onvolledige, onjuiste, verouderde of onwettige gegevens te verbeteren of te verwijderen.

Het bestaan van deze twee (nog) niet wettelijke principes staat de rechter toe een aantal 'standaards', t.l.z. gedrags- normen er uit af te leiden die door elke registratiehouder, die normaal voorzichtig is, in acht moeten worden genomen. Elke handeling die hiermee niet overeenstemt moet worden gestraft.

Deze deductieve redenering vindt haar legitimatie in de internationale consensus die werd geconcretiseerd zowel in het Verdrag van de Raad van Europa als in de richtlijnen van de O.E.S.O. m.b.t. de bescherming van het privéleven. Zij introduceren een 'harde kern', d.w.z. een aantal minimale regels die wereldwijd van toepassing zijn.

Het vervolg van de argumentatie zou evenwel aan het nut van deze referentie kunnen doen twifelen. Zou het niet voldoende zijn geweest de principiële aansprakelijkheid van de bankier te vermijden en t.a.v. zijn verplichting rekening te houden met de gevolgen van zijn handelingen voor derden? Dit bijkomend argument is weinig overtuigend om de volgende redenen: het is ver van zeker dat de principes van aansprakelijkheid van de bankier eveneens van toepassing zijn op de kredietverzekeraars en bovendien betreft het ingeroepen principe de beslissing om een krediet al dan niet toe te kennen en niet de loutere verstrekking van gegevens i.v.m. een kredietverzekering.

De vraag wordt o.i. beter beantwoord in het kader waarin zij gesteld werd, d.w.z. in het kader van de verplichtingen i.v.m. het vergaren en de registratie van gegevens en zich te beperken tot het voor de eerste maal vaststellen van het bestaan van gedragsnormen m.b.t. deze handelingen, met de verwijzing naar een wenselijke tussenkomst van de wetgever.

Y. Pouillet.

Noten

* Vgl. ook het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Luik van 11 maart 1987 (in dit nummer, Editor). Dit vonnis veroordeelt de Union Professionnelle du Crédit, die gegevens heeft opgenomen i.v.m. de in gebreke blijvende debtors, zonder medeweten van de betrokkenen en zonder mogelijke controle.

Het vonnis verwijst o.m. naar het KB van 15 april 1985 'betreffende de registratie van de overeenkomsten op albetaaling' dat bij de Nationale Bank een consumentenkredietcentrale heeft ingericht. Dit KB voorziet in het correctierecht van onjuiste gegevens voor de natuurlijke personen die er het slachtoffer van zijn.

Het KB was nog niet van kracht op het ogenblik van de feiten van het arrest dat wij bespreken, maar het is duidelijk dat vanaf heden elke geregistreerde een inzage-recht heeft in de gegevens die hem betreffen. Het vonnis van Luik veroordeelt de Union Professionnelle om de volgende redenen: 'Overwegende dat de financiële instellingen en kredietorganisaties die een zwarte lijst bijhouden van 'dubieuze debiteurs', buiten de wet en zonder enige waarborg, het recht op privacybescherming van elk individu aantasten. Hierdoor wordt ook het recht geschonden elk kredietgeschied te laten beslechten door een rechtbank en het recht, evenals het recht een gerechtelijke beslissing die een persoon ontlast van elke schuld t.a.v. een schuldeiser, als waarheidsgetrouw te beschouwen'.

1. Wij behandelen hier niet de redenering van de rechter betreffende de draagwijdte van het beroepsgeheim van de bankier.

2. Wat betreft dit onderscheid, zie P. & Y. Pouillet, *Applicabilité aux entreprises d'une législation protectrice des données: l'entreprise, collecteur de données*, in: *Banque de données, Entreprises, Vie Privée*, Bruxelles, 1980, p. 200 e.v. Ook het Belgische wetsvoorstel neemt, zij het op minder duidelijke wijze, dit onderscheid over (cf. art. 22, § 6).

3. De rechter maakt hier geen onderscheid tussen de geautomatiseerde en de manuele gegevenssystemen. Het Verdrag van de Raad van Europa en het Belgische wetsvoorstel betreffen enkel de geautomatiseerde registraties, gedefinieerd als: 'verrichtingen, geheel of gedeeltelijk, gedaan met behulp van geautomatiseerde procedures, gegevensregistratie, toepassing op deze gegevens van logische en/of wiskundige bewerkingen, hun verbetering, verwijdering, opname of distributie.' (art. 1 Verdrag).

4. Dit Verdrag van 17 september 1980 werd door België ondertekend maar niet geratificeerd, aangezien de minimale regels nog niet in ons intern recht werden opgenomen. Op 1 oktober 1985 is het Verdrag in werking getreden: op deze datum hadden vijf staten, Duitsland, Spanje, Frankrijk, Noorwegen en Zweden dit Verdrag geratificeerd en het behoort nu tot ons positief recht.

5. Wetsvoorstel betreffende de eerbiediging van de privacy bij geautomatiseerde registratie van persoonlijke gegevens. Wat betreft de erkenning van dit principe, zie J. Gol, *De bescherming van het privéleven geconfronteerd met de informatica in het Belgisch wetsvoorstel van 10 november 1983*, in: *Informatique et Droit en Europe*, U.L.B., 1985, p. 375 env.

6. Art. 8.

7. O.E.S.O.-richtlijnen betreffende de privacybescherming en de grensoverschrijdende stroom van persoonlijke gegevens.

Aanbeveling van de Raad van 23 september 1980.